

Sygn. akt XVII AmE 82/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 listopada 2014 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Andrzej Turliniński

Protokolant: sekretarz sądowy Patrycja Żuk

po rozpoznaniu w dniu 14 listopada 2014 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania (...) Sp. z o.o. w Ł.

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 28 grudnia 2012 r. Nr (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt XVII AmE 82/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 28 grudnia 2012 r. nr (...) Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (Prezes URE, pozwany) po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej przedsiębiorcy: (...) Sp. z o.o. z siedzibą w miejscowości Ł. orzekł, że przedsiębiorstwo: (...) Sp. z o.o. z siedzibą w miejscowości Ł. nie wywiązało się w roku 2010 z określonego w art. 9a ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (w brzmieniu obowiązującym od dnia 09 sierpnia 2010 r.) obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki świadectw pochodzenia, o których mowa w art. 9e ust. 1 lub w art. 9o ust. 1 ustawy-Prawo energetyczne, albo uiszczenia opłaty zastępczej, obliczonej w sposób określony w art. 9a ust. 2 tej ustawy-pkt 1 decyzji.

W pkt 2 decyzji Prezes URE za działanie opisane w punkcie pierwszym wymierzył przedsiębiorcy karę pieniężną w kwocie 5.818,22 zł to jest w wysokości (...) przychodu z działalności koncesjonowanej osiągniętego przez tego przedsiębiorcę w 2011 r.

Od wyżej wymienionej decyzji powód (...) Sp. z o.o. w Ł. złożył odwołanie. Zarzucił Prezesowi URE wydanie zaskarżonej decyzji z następującymi rażącoymi uchybieniami formalnymi i materialnoprawnymi poprzez:

1. naruszenie przepisów art. 6, 7, 8, 9, 11 k.p.a. w zw. z art. 56 ust. 1a, ust. 2, ust. 2a pkt 1, ust. 3 i ust. 6 i art. 9a ust. 1 i 1a pkt 1 i art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (Dz.U. z 2001, poz. 1059 ze zm. – dalej P.e. poprzez ich wadliwą wykładnię i niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie jako podstawy rozstrzygnięcia w zaskarżonej decyzji wadliwych ustaleń stanu faktycznego poprzez przyjęcie, iż:

– mimo wykazania przez powoda, iż cały sporny wolumen energii elektrycznej, który powód nabył w 2010 r. od przedsiębiorstwa Huta (...) SA w upadłości układowej z siedzibą w Ł., która uprzednio nabyła tę energię elektryczną

od przedsiębiorstwa (...) Sp. z o.o. (po przekształceniach (...) Sp. z o.o.) był produktem kompleksowym, co do którego obowiązek z art. 9a ust. 1 P.e. został wykonany przez ww. przedsiębiorstwo energetyczne (okoliczność bezsporna) i mimo wykazania, że ratio legis przedmiotowej regulacji przemawia przeciwko podwójnemu pobieraniu spornej opłaty o charakterze publicznoprawnym, Prezes URE uznał, iż obowiązek z art. 9a ust. 1 P.e. obciąża całość energii elektrycznej sprzedanej przez powoda w tym okresie,

- w analizowanym roku 2010 powód dokonał sprzedaży na rzecz odbiorców końcowych 160,610 MWh energii elektrycznej podlegającej obowiązkowi określonemu w art. 9a ust. 1 p.e., mimo, iż z materiału dowodowego zebranego w trakcie postępowania administracyjnego (w szczególności z dokumentów złożonych przez powoda przy piśmie procesowym z dnia 23 listopada 2011 r. w postaci aneksów do umów sprzedaży ze zmniejszeniem ilości energii elektrycznej oraz jej ceny, tzn. ograniczeniem się jedynie do refakturowania sprzedaży energii elektrycznej bez zysku od ceny zakupu) wynika, iż przedsiębiorca finalnie w roku 2010 sprzedał swoim odbiorcom końcowym 0,00 MWh energii elektrycznej, zaś na zasadzie refakturowania 179,892 MWh energii elektrycznej, co implikuje rażącym zawyżeniem wymierzonej mu kary pieniężnej;

- uznanie przez Prezesa URE za obejście prawa dokonanych w trakcie trwającego postępowania administracyjnego przez przedsiębiorcę zmiany umów cywilnoprawnych zmieniających stan prawny z mocą wsteczną i doprowadzenie w ten sposób do zmiany ilości i ceny energii elektrycznej, tzn. zastosowania refakturowania bez narzutu co ceny zakupu tejże energii elektrycznej – implikującego zwolnienie z nałożonego przez ustawodawcę obowiązku publicznoprawnego, co – w ocenie pozwanego – byłoby podważeniem zasad praworządności sprzecznym z interesem społecznym oraz utrwałoby wśród podmiotów zobligowanych przekonanie, że nie jest konieczne przestrzeganie obowiązujących przepisów prawnych, mimo, iż ani przepisy k.p.a., jak i prawa energetycznego nie dają pozwanemu Prezesowi URE kompetencji zbliżonych do uregulowania z art. 199a ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa – co skutkuje nie uwzględnieniem przy rozstrzygnięciu w sprawie faktycznej ilości sprzedanej przez powoda w 2010 r; odbiorcom końcowym wolumenu 0 MWh.

2. naruszenie prawa materialnego art. 56 ust. 1a, ust. 2, ust. 2a pkt 1, ust. 3 i ust. 6 i art. 9a ust. 1 i 1a pkt 1 i art. 30 ust. 1 p.e. przez przyjęcie, iż:

- odsprzedaż energii elektrycznej w stosunku do której Huta (...) Spółka Akcyjna w upadłości układowej, która nabyła ją od (...) Sp. z o.o. wykonała już obowiązek z art. 9a ust. 1 p.e. w kontekście odsprzedaży tejże energii elektrycznej na zasadzie refakturowania po cenie zakupu bez zysku nie zwalnia z obowiązku uiszczenia opłaty zastępczej;

3. nie odstąpienie przez Prezesa URE od wymierzenia kary z uwagi na znikomy stopień szkodliwości czynu (przy przyjęciu, że na powodzie spoczywał obowiązek uiszczenia opłaty zastępczej).

Wobec powyższego powód wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przy uwzględnieniu kosztów postępowania, względnie o jej zmianę i umorzenie postępowania w sprawie wymierzenia kary pieniężnej przedsiębiorcy z powodu jego bezprzedmiotowości. Powód wniósł również o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz zwrotu kosztów postępowania odwoławczego niezbędnych do celowego dochodzenia praw i celowej obrony, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Powód wniósł również o przeprowadzenie dowodu z uwierzytelnionej kopii protokołu z dnia 29 lutego 2012 r. sporządzonego przez Naczelnika Drugiego (...) Urzędu Skarbowego w B. nr (...) (...) - (...) z czynności sprawdzających w zakresie prawidłowości rozliczenia podatku od towarów i usług oraz poprawności wykazanego zwrotu na rachunek bankowy za okres rozliczeniowy (...) (...) w stosunku do podmiotu (...) Sp. z o.o. na okoliczność nie zakwestionowania przez uprawnione organy podatkowe prawnej doniosłości dokonanej w trakcie trwającego postępowania administracyjnego (w listopadzie 2011) przez przedsiębiorcę m.in. (...) Sp. z o.o. zmiany umów cywilnoprawnych zmieniających stan prawny z mocą wsteczną (poprzez zawarcie ze swoimi kontrahentami odpowiednich umów cywilnoprawnych i doprowadzenie w ten sposób do zmiany ilości i ceny energii elektrycznej, tzn.

zastosowania refakturowania bez narzutu do ceny zakupu tejże energii elektrycznej i wykazanie bezprawności zarzutu obejścia prawa w tym zakresie.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany wniósł o oddalenie odwołania oraz o oddalenie zgłoszonego w odwołaniu wniosku dowodowego, tj. dowodu z uwierzytelnionej kopii protokołu z dnia 29 lutego 2012 r. sporządzonego przez Naczelnika Drugiego (...) Urzędu Skarbowego w B., jako nie mającego znaczenia dla rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W piśmie z dnia 13 maja 2011 r. powód poinformował, iż w 2010 r. cała energia zużyta i odsprzedana, została zakupiona od przedsiębiorstwa obrotu i zawierała obowiązkowe udziały energii wytworzonej w różnych źródłach zgodnie z art. 9 Prawa Energetycznego (...), (...) żółte, (...) czerwone) oraz usługę bilansowania handlowego. Ze względu na brak wyszczególnienia na fakturach zakupowych energii elektrycznej w ramach bilansowania handlowego nie można określić ilości tej energii (K 10 akt adm.). Z załączenia do tego pisma wynika, że całkowita sprzedaż energii elektrycznej (zakupionej i wytworzonej) w MWh wynosi 160,610, w tym: do odbiorców końcowych: 160,610, w tym do pozostałych odbiorców (w celu dalszej odsprzedaży) – 0,000 (K 11 akt adm.).

W dniu 09 września 2011 r. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wydał zawiadomienie o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia przedsiębiorcy (...) Sp. z o.o. kary pieniężnej w związku z możliwością ujawnienia nieprawidłowości polegających na nieprzestrzeganiu w roku 2010, określonego w art. 9a ust. 1 ustawy-Prawo energetyczne obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki świadectw pochodzenia, o których mowa w art. 9e ust. 1 lub 9o ust. 1 ustawy-Prawo energetyczne, dla energii elektrycznej wytworzonej w źródłach znajdujących się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej albo uiszczenia opłaty zastępczej obliczonej w sposób określony w art. 9a ust. 2 ustawy-Prawo energetyczne. (K 13 akt adm.) Wszczynając postępowanie Prezes URE zawiadomił powoda, iż z informacji znajdujących się w jego posiadaniu wynika, iż przedsiębiorca dokonał w 2010 r. sprzedaży energii elektrycznej odbiorcom końcowym w ilości 160,610 MWh. W związku z powyższym był obowiązany do uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectw pochodzenia, o których mowa w art. 9e ust. 1 lub w art. 9o ust. 1 ustawy Prawo energetyczne na łączną ilość 16,703 MWh lub uiszczenia opłaty zastępczej w wysokości odpowiadającej tej ilości energii elektrycznej. Przedsiębiorca jednak nie przedstawił Prezesowi URE do umorzenia ww. świadectw pochodzenia. Ponadto z wykazu podmiotów, które dokonały wpłaty na konto Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej wynika, że przedsiębiorca do dnia 31 marca 2011 r. nie uiszczył wymaganej opłaty zastępczej (K 13-16 akt adm.).

W trakcie postępowania wyjaśniającego powód wyjaśnił w piśmie procesowym z dnia 28 września 2011 r., że cały wolumen energii elektrycznej zakupiony w roku 2010 od Huty (...) S.A. był produktem kompleksowym zawierającym w sobie energię wytworzoną w źródłach konwencjonalnych, obowiązkowe udziały energii wytworzonej w różnych źródłach zgodnie z art. 9 Prawa energetycznego oraz usługę bilansowania handlowego. W związku z tym stoi na stanowisku, że obowiązki wynikające z Prawa energetycznego zostały spełnione, co powinno skutkować umorzeniem postępowania administracyjnego (K 18-20 akt adm.).

Do tego wyjaśnienia powód dołączył oświadczenie Prezesa Zarządu Huty (...) z 05 stycznia 2011 r. (K 30 akt adm.)

Następnie w piśmie złożonym w dniu 23 listopada 2011 r. do Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki powód złożył:

1. Korektę załącznika nr 1 i 2 za 2010 r. do sprawozdania do Prezesa URE z rozliczeniem sprzedaży energii elektrycznej w kontekście tzw. kolorów za 2010 r. , sporządzoną w dniu 23 listopada 2011 r. Całkowita ilość energii elektrycznej została ograniczona do kwoty 0 MWh;
2. Uwierzytelnione kserokopie dwóch faktur korygujących z dnia 21 listopada 2011 r. sprzedaży energii elektrycznej do (...) Sp. z o.o.

Powód poinformował, iż w powyższych fakturach korygujących VAT została obniżona cena energii elektrycznej do poziomu ceny zakupu-poprzez wyeliminowanie różnicy pomiędzy ceną sprzedaży i ceną zakupu. Pozostałe parametry pozostały bez zmian w stosunku do pierwotnych faktur sprzedaży energii elektrycznej.

Korekta ta wynikała z aneksowania umowy o dostawę energii elektrycznej z dnia 2 listopada 2010 r. (K 94 akt adm.) zawartej między powodem jako dostawcą a (...) Sp. z o.o. w Ł. jako odbiorcą.

W § 5 ust. 1 tej umowy podana została marża na sprzedawanej energii elektrycznej wynosząca 1% kosztów energii.

Aneks nr (...) do tej umowy wprowadzony w dniu 18 listopada 2011 r. (K 102-103 akt adm.) zmienił postanowienie § 5 ust. 1 umowy w ten sposób, że sprzedaż miała następować bez marży tj po kosztach zakupu energii, po powiększeniu o należne stawki podatków.

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Zgodnie z art. 9a ust. 1 ustawy Prawo energetyczne (w brzmieniu obowiązującym od dnia 09 sierpnia 2010 r.), przedsiębiorstwa energetyczne, odbiorcy końcowi oraz towarowe domy maklerskie lub domy maklerskie, mają obowiązek uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki świadectw pochodzenia o których mowa w art. 9e ust. 1 lub świadectw pochodzenia biogazu o których mowa w art. 9o ust. 1 ustawy-Prawo energetyczne lub uiszczenia opłaty zastępczej, w przypadkach określonych w art. 9a ust. 1a ustawy-Prawo energetyczne.

W myśl art. 9a ust. 1a pkt 1 ustawy Prawo energetyczne, obowiązek o którym mowa w art. 9a ust. 1 i 8 tej ustawy, wykonuje m.in. przedsiębiorstwo energetyczne zajmujące się obrotem energią elektryczną i odsprzedające energią elektryczną odbiorcom końcowym.

Z kolei § 3 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 14 sierpnia 2008 r. w sprawie szczegółowego zakresu obowiązków uzyskania i przedstawienia do umorzenia świadectw pochodzenia, uiszczenia opłaty zastępczej, zakupu energii elektrycznej i ciepła wytworzonych w odnawialnych źródłach energii oraz obowiązku potwierdzania danych dotyczących ilości energii elektrycznej wytworzonej w odnawialnym źródle energii (Dz.U. z 2008 r. Nr 156, poz. 969 z późn. zm.) przedsiębiorca powinien w roku 2010 osiągnąć nie mniej niż 10,4% udział ilościowy sumy energii elektrycznej wynikającej ze świadectw pochodzenia, które przedsiębiorstwo energetyczne przedstawiło do umorzenia, lub z uiszczonych przez przedsiębiorstwo energetyczne opłat zastępczej, w wykonanej całkowitej rocznej sprzedaży energii elektrycznej odbiorcom końcowym.

Natomiast w świetle treści art. 21 ustawy z dnia 08 stycznia 2010 r. o zmianie ustawy-Prawo energetyczne oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz.U. z 2010 r. Nr 21, poz. 104) dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 9a ust. 9 ustawy-Prawo energetyczne zachowują moc do czasu wejścia w życie nowych przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 9 ust. 9 ustawy Prawo energetyczne, w brzmieniu nadanym ustawą.

Zgodnie z treścią art. 56 ust. 1 pkt 1a ustawy Prawo energetyczne, karze pieniężnej podlega ten, kto nie przestrzega obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectwa pochodzenia lub świadectw pochodzenia biogazu albo nie uiszcza opłaty zastępczej, o którym mowa w art. 9a ust. 1 ustawy Prawo energetyczne.

Odwołanie nie jest uzasadnione, a zaskarżona nim decyzja jest prawidłowa.

W 2010 r. powód prowadził działalność gospodarczą polegającą na obrocie energią elektryczną i dokonywał sprzedaży tej energii odbiorcom końcowym. Potwierdził to w postępowaniu administracyjnym wskazując w załączniku nr 1 (K – 11 akt adm.) do pisma skierowanego do Prezesa URE (K – 10 akt adm.), że wielkość energii elektrycznej sprzedanej w 2010 r. wyniosła 160,610 MWh. Zasadnie więc przyjął pozwany Prezes, że to w odniesieniu do tej ilości energii powód powinien zrealizować obowiązek wynikający z art. 9a ust. 1 PE. Pozwany słusznie nie uwzględnił Korekty wielkości sprzedanej energii elektrycznej w 2010 r. zał 1 (K-69 akt adm.) do pisma z dnia 23 listopada 2011 r. (K-65)

przesłanego mu przez powoda. W piśmie tym jako przyczynę korekty podano obniżenie w fakturach korygujących VAT ceny sprzedawanej przez powoda energii elektrycznej do poziomu jej zakupu. W związku z tym powód skorygował całkowitą sprzedaż energii elektrycznej zakupionej i wytworzonej ze 160.610 MWh, w tym do odbiorców końcowych ze 160,610 MWh do 0 MWh. Działania podjęte przez powoda w końcowej fazie postępowania administracyjnego tj. renegotjacja umowy sprzedaży z odbiorcą końcowym (...) Sp. z o.o. i podpisanie z nim aneksu z dnia 18 listopada 2012 r., w wyniku czego cena sprzedaży została obniżona do poziomu kosztów po jakich była uprzednio zakupiona od Huty (...) nie zmienia faktu, że ze strony powoda doszło do dokonania sprzedaży energii odbiorcy końcowemu. Innymi słowy skorygowanie ceny nie zmieniło faktu, że to powód, a nie Huta (...) był sprzedawcą dla odbiorcy końcowego. W związku z tym posłużenie się przez powoda konstrukcją refakturowania sprzedaży energii między (...) a odbiorcą końcowym nie mogło, zdaniem Sądu, odnieść skutku w postaci wykazania, że powód nie sprzedał żadnego wolumenu energii elektrycznej odbiorcy końcowemu. Powód był sprzedawcą energii (...) Sp. z o.o. na podstawie umowy z dnia 2 listopada 2010 r. aneksowanej w dniu 18.11.2011 r. (K – 94 do 103 akt adm.) niezależnie od wielkości uzyskanej z tego tytułu ceny.

Nie wnikając w ocenę Prezesa URE, w świetle której aneksowanie z mocą wsteczną ww. umowy miało na celu uniknięcie sankcji prawnych w postaci kary pieniężnej i zostało uznane za obejście prawa, Sąd uznał, że powód będąc sprzedawcą określonego wolumenu energii elektrycznej powinien wypełnić ciążyący na nim obowiązek określony w art. 9a ust. 1 Prawa energetycznego uzyskania przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE odpowiednich świadectw pochodzenia, albo uiszczenia opłaty zastępczej obliczonej w sposób określony w art. 9a ust. 2 tego Prawa. Powód nie wywiązał się z tego obowiązku.

Sąd nie podzielił również stanowiska prezentowanego przez powoda, w świetle którego cały wolumen energii elektrycznej nabytej od Huty (...) SA był „produktem kompleksowym” co przesądzałoby, że obowiązek z art. 9a ust. 1 został wykonany. Ponadto ratio legis regulacji zawartej w tym przepisie przemawia, zdaniem powoda, przeciwko dwukrotnemu pobieraniu opłaty zastępczej. Sąd ponownie zauważa, że obowiązek określony w przywołanym wyżej przepisie powód, jako przedsiębiorca energetyczny zajmujący się obrotem energią i jej sprzedażą odbiorcy końcowemu, może spełnić wyłącznie w sposób w nim określony tj. przez umorzenie odpowiednich świadectw pochodzenia albo uiszczenie opłaty zastępczej i to w określonym zawitym terminie. W związku z tym, jak słusznie podkreślił Prezes URE w odpowiedzi na odwołanie, powód nie może zwolnić się z tego obowiązku twierdząc, że inny podmiot (Huta (...) SA) wypełnił go za niego. Prawo energetyczne zna tylko jeden przypadek zastępczego wypełnienia omawianego obowiązku. Zgodnie z art. 9e ust. 13a dotyczy on, przy spełnieniu odpowiednich warunków, towarowego domu maklerskiego lub domu maklerskiego wykonującego obowiązek, o którym mowa w art. 9a ust. 1 i 8 w odniesieniu do transakcji realizowanych na zlecenie odbiorców końcowych. Jest oczywiste, że powód nie spełnia przesłanek zastosowania tego przepisu.

Odnośnie do pojęcia „produktu kompleksowego”, którym posługuje się powód, należało zauważyć, że Prawo energetyczne się nim nie posługuje. Jak słusznie zauważył pozwany Prezes UKE pod tym pojęciem powód rozumie zakup energii elektrycznej wg ceny taryfowej i stawek opłat przewidzianych dla odbiorców końcowych. Użycie tej konstrukcji nie daje jednak w przedmiotowej sprawie podstaw do przyjęcia, że to Huta (...) SA była zobowiązana do realizacji obowiązku z art. 9a ust. 1 Prawa energetycznego. Nawet gdyby uczyniła zadość temu obowiązkowi nie zwolniłoby to powoda z wywiązania się z tego zobowiązania, ponieważ w realiach niniejszej sprawy to nie Huta, a powód odsprzedał zakupioną energię elektryczną odbiorcom końcowym. Zaznaczyć przy tym wypada, że w rozpatrywanej sprawie przedmiotem oceny nie jest postępowanie Huty (...) SA tylko zachowanie powoda pod kątem niewywiązania się z ustawowego obowiązku określonego w art. 9a ust. 1 Prawa energetycznego.

Jeszcze raz należy podkreślić, że nawet w sytuacji faktycznego zakupu energii elektrycznej po cenie uwzględniającej koszt energii ze źródeł odnawialnych, przedsiębiorca energetyczny, który nie zadba o uzyskanie świadectw pochodzenia dla tej energii i nie przedstawi ich we właściwym ustawowym terminie do umorzenia nie może dowodzić spełnienia obowiązku z art. 9a ust. 1 Prawa energetycznego o ile nie uiszczy w terminie do 31 marca opłaty zastępczej

(por. też wyrok SOKiK z dnia 29 października 2008 r. sygn. akt XVII AmE 46/08, a także wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 16 września 2009 r. sygn. akt VACa 293/09).

Sąd podkreślił, iż całkowicie niezasadne są zarzuty odwołania dotyczące naruszenia wskazanych w nim przepisów k.p.a., tj art. 6,7,8,9 i 11 k.p.a. Prezes URE w sposób wyczerpujący i dokładny zebrał materiał dowodowy niezbędny dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, w tym prawidłowo ustalił istotne dla jej rozstrzygnięcia okoliczności faktyczne, tzn. to, że powód z 210 r. nie uzyskał i nie przedstawił do umorzenia Prezesowi URE świadectw pochodzenia, o których mowa w art. 9e ust. 1 i 9o ust. 1 ustawy Prawo energetyczne, ani też nie uiszczył opłaty zastępczej do dnia 31 marca 2011 r., stąd nie można uznać za zasadne zarzutów dotyczących naruszenia wymienionych w odwołaniu przepisów k.p.a.

Zdaniem Sądu dowód wskazany w odwołaniu nie miał znaczenia dla rozstrzygnięcia, ponieważ fakt, że naczelnik Urzędu Skarbowego nie wniósł zastrzeżeń co do korekty wartości podatku VAT w rozliczeniu powoda ze Spółką z o.o. (...), które nastąpiło w wyniku podpisania aneksu do umowy sprzedaży energii elektrycznej z mocą wsteczną nie jest w żadnej mierze dowodem na okoliczności wywiązania się przez powoda z obowiązku określonego w art. 9a ust. 1 Prawa energetycznego. Organem właściwym do takiej oceny jest wyłącznie Prezes URE, a następnie sąd powszechny.

Reasumując Prezes URE działając na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 1a, art. 56 ust. 2 Prawa energetycznego zasadnie wymierzył powodowi karę pieniężną w granicach określonych w art. 56 ust. 2a pkt 1 i art. 56 ust. 3 tego Prawa, przy uwzględnieniu przesłanek wpływających na wysokość kary określonych w art. 56 ust. 6 Prawa energetycznego. Przepis ten zalicza do nich stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia, dotychczasowe zachowanie podmiotu i jego możliwości finansowe.

Odnosnie do stopnia szkodliwości deliktu administracyjnego przypisanego powodowi należy stwierdzić, że był on znaczny, ponieważ w interesie społecznym leży zapewnienie, aby przedsiębiorstwa energetyczne realizowały ustawowe obowiązki, dzięki czemu normy określone w ustawie-Prawo energetyczne będą skuteczne i będą pozwalały na realizację wskazanych wyżej celów. W konsekwencji brak ziszczenia się przesłanki zaprzestania naruszenia prawa lub realizacji obowiązku, a także stwierdzony stopień szkodliwości czynu wyższy niż znikomy uniemożliwiają odstąpienie od wymierzenia kary. Dodatkowo należy wskazać, że niezrealizowanie przedmiotowego obowiązku przez powoda ma bezpośredni wpływ na poziom przychodów wytwórców energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych oraz Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej (...). Przepisy dotyczące wspierania rozwoju tych źródeł mają na celu zwiększenie efektywności energetycznej wytwarzania energii elektrycznej. Zostały one implementowane do porządku krajowego w celu wdrożenia Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniającą i w następstwie uchylającą dyrektywę 2001/77/WE oraz 2003/30/WE. Ponadto, opłaty zastępcze uiszczane przez podmioty zobowiązane na konto (...) przeznaczone są następnie m.in. na rozbudowę i modernizację infrastruktury ochrony środowiska w naszym kraju, wdrażanie projektów ekologicznych czy też dofinansowanie tych przedsięwzięć celem osiągnięcia przez Polskę efektów ekologicznych wynikających z zobowiązań międzynarodowych. W związku z nie uiszczeniem przez powoda opłaty zastępczej w ustawowym terminie (...) nie dysponował powyższą kwotą i nie mógł jej wydatkować na powyższe cele.

Z tego też powodu Sąd nie znalazł w przedmiotowej sprawie okoliczności do odstąpienia od wymierzenia powodowi kary w oparciu o art. 56 ust. 6a Prawa energetycznego.

Odnosnie do stopnia zawinienia powoda był on znaczny, ponieważ powód nie zastosował się do bezwzględnie obowiązujących przepisów Prawa energetycznego, które obowiązują od wielu lat i trudno zakładać, że są mu nieznane.

Wymierzenie kary w kwocie 5.818,22 zł tj. w wysokości (...) przychodu z działalności koncesjonowanej polegającej na obrocie energią elektryczną w 2011 r. z pewnością nie przekracza możliwości finansowych powoda. Ponadto kara ta nie była zaostrzona, gdyż do powoda nie były dotychczas stosowane sankcje Prawa energetycznego.

Na koniec Sąd zauważył, że nie jest możliwe uznanie słuszności poglądu powoda, że ani przepisy k.c. (art. 353¹) ani przepisy ustawy-Prawo energetyczne, ani też przepisy k.p.a. nie upoważniają Prezesa URE do rozstrzygnięcia

w ramach postępowania administracyjnego kwestii prawnej doniosłości czynności cywilnoprawnych. Jak bowiem wskazał w wyroku z dnia 6 sierpnia 2009 r. Naczelny Sąd Administracyjny (sygn.. akt I FSK 508/08) „(...) zasada praworządności obliguje organ (...) do podjęcia wszelkich, dopuszczalnych w granicach prawa, działań zmierzających do przywrócenia stanu zgodnego z prawem.”. W ramach tych działań mieści się też prawo oceny przez organ administracji publicznej treści umów cywilnoprawnych zawartych przez powoda, które mogły mieć wpływ na ocenę ciążących na nim obowiązków.

W tym stanie rzeczy, Sąd działając na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie.